

Από την δολοφονία στην οργή...

Βράδυ Σαββάτου, 6/12/08, Εξάρχεια, μπάτσος ειδικός φρουρός πυροβολεί εν ψυχρώ τον 15χρονο Αλέξη Γρηγορόπουλο. Από το ίδιο βράδυ ξεκινούν δράσεις κοινωνικής οργής και εξέγερσης που εξαπλώνονται σε όλη τη χώρα.

Η κρατική δολοφονία του Αλέξη δεν είναι μεμονωμένο περιστατικό. Καλτεζάς, Μαραγκάκης, Κουλούρη, Κουμής, Κανελλοπούλου, Τσιρώνης, Τεμπονέρας και χιλιάδες άλλοι ανώνυμοι ή «επώνυμοι»... μετανάστες στα σύνορα ή στα κρατητήρια, εργάτες στα εργασιακά κάτεργα, κρατούμενοι στα κελιά τους πέφτουν καθημερινά θύματα της δολοφονικής πολιτικής του κράτους και του κεφαλαίου.

Η κρατική δολοφονία του Αλέξη ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Στην εντεινόμενη βία και τρομοκρατία που δέχονται καθημερινά μεγάλα κομμάτια της κοινωνίας, μέσω της οικονομικής κρίσης, μαζικών απολύσεων, εξαθλίωσης, αστυνομοκρατίας, ελέγχου και καταστολής.

Η κρατική δολοφονία του Αλέξη παίρνει την απάντηση που της αναλογεί. Στους δρόμους των πόλεων που φλέγονται από νέους, μαθητές, εργαζόμενους, άνεργους, μετανάστες... που επιτίθενται στους ναούς της κατανάλωσης, στους νόμιμους ληστές που βρίσκονται στις τράπεζες, στους νόμιμους δολοφόνους που βρίσκονται στα αστυνομικά τμήματα.

Κι ενώ ο αγώνας εξαπλώνεται κοινωνικά, τα ΜΜΕ αναλαμβάνουν το γνώριμο ρόλο τους, εντεταλμένο στην υπηρεσία του κράτους και του κεφαλαίου. Μη παραλείποντας τα κροκοδείλια δάκρυα για τη δολοφονία απονομηματοδοτούν τις συγκρούσεις από τα γενικότερα κοινωνικά-ταξικά τους χαρακτηριστικά, τρομοκρατούν με ψευδείς δηλώσεις και αναφορές και προσπαθούν να στέψουν την κοινωνία ενάντια στους αγωνιζόμενους, παρουσιάζοντας τις επιθέσεις σε μεγαλοκαταστήματα και πολυεθνικές ως «ακραίες αντιδράσεις» που βλάπτουν το κοινωνικό σύνολο.

Κι ενώ ο αγώνας εξαπλώνεται κοινωνικά, μια δημοκρατία αποσαθρωμένη, απονομιμοποιημένη κοινωνικά από «σκάνδαλα», με στρατιές φτωχών και αποκλεισμένων, με ένα σύστημα υγείας που καταρρέει, με το χώρο της παιδείας σε αναταραχή, προσπαθεί να αντλήσει την κοινωνική συναίνεση για την πάταξη των ταραχών. Η κυβέρνηση με αδιάντροπους θεατρινισμούς κάνει εκλήσεις για «κοινωνική ειρήνη» και υπόσχεται «εμβάθυνση δημοκρατικών θεσμών». Πίσω από τις κάμερες βέβαια, ανέχεται ή ενισχύει δράσεις φασιστοειδών που στο όνομα του «αγανακτισμένου πολίτη» μαχαιρώνουν και τραμπουκίζουν. Φροντίζει να καλύψει στο έπακρο τους δολοφόνους του Αλέξη, με τη βοήθεια της αστικής δικαιοσύνης και των βαλλιστικών ερευνών της αστυνομίας, που παραβλέπουν προκλητικά το αυτονόητο και καταλήγουν για μια ακόμη φορά στην ατιμωρισία.

Κι ενώ ο αγώνας εξαπλώνεται κοινωνικά, η αντιπολίτευση, η συνδικαλιστική ηγεσία και οι αριστεροί στυλοβάτες του συστήματος ενώ «κατανοούν» το δίκιο της κοινωνικής οργής, καταδικάζουν τις «ακρότητες» και θέτοντας ζήτημα πτώσης κυβέρνησης μετατρέπουν την ανταρσία σε απλή διαμαρτυρία κατά της κυβερνητικής πολιτικής.

Όπως όμως δεν αντιμετωπίζουμε την εν ψυχρώ δολοφονία ως μεμονωμένο περιστατικό κρατικής βίας, έτσι και δεν στρεφόμαστε απλά ενάντια στην «κακιά δεξιά» αλλά ενάντια σε όλες τις κυβερνήσεις και συνολικότερα ενάντια στο εκμεταλλευτικό και καταπιεστικό καθεστώς της αστικής δημοκρατίας. Γι' αυτό δεν ζητάμε καμία παραίτηση υπουργών και κυβέρνησης, ούτε περιμένουμε οποιαδήποτε θεσμική δικαίωση για την δολοφονία. Δεν υπάρχει δικαίωση για μια δολοφονία, για καμία κρατική δολοφονία.

Υπάρχει μόνο η εξάπλωση της οργής, η όξυνση των απαντήσεων που δίνονται στους δρόμους, η επιθυμία μας η κοινωνική-ταξική οργή να στραφεί συνολικά και ανατρεπτικά ενάντια στο καπιταλιστικό σύστημα και τις εξουσιαστικές σχέσεις, πάνω στις οποίες δομείται η καταπιεστική πραγματικότητα που όλοι αντιλαμβανόμαστε.

**Η δημοκρατία οπλίζει - οι μπάτσοι πυροβολούν
Άμεση απελευθέρωση όλων των συλληφθέντων
Αρκεί να το πιστέψουμε και όλα είναι δυνατά**

Αντίσταση-αλληλεγγύη-αυτοοργάνωση

...από την εκδίκηση στην εξέγερση

Δεν έχουμε πει ακόμα την τελευταία μας λέξη, αυτές οι νύχτες είναι του Αλέξη.

Στέκι Αντίπνοια

Κόντρα στους ανέμους κάθε εξουσίας,
πλέουμε προς την ελευθερία